

POSTANOWIENIE

Dnia 30 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z wniosku Wspólnoty Mieszkaniowej właścicieli lokali nieruchomości S. w T.

przy uczestnictwie Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul. P. w T. , Wspólnoty Mieszkaniowej "T." ul. S. i T. w T. i Skarbu Państwa-Starosty T.

o ustanowienie służebności drogi koniecznej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 stycznia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul. P. w T. od postanowienia Sądu Okręgowego w G.

z dnia 4 grudnia 2013 r., sygn. akt III Ca (...), +

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądza od skarżącej na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego,

2) oddala wniosek wnioskodawczyni o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną uczestniczki postępowania Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul. P. w T. od postanowienia Sądu Okręgowego w G. z dnia 4 grudnia 2013 r. należy zważyć, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in.: postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11).

Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurejurisprudencji. Skarżąca sformułowała cztery zagadnienia prawne odnoszące się do konieczności uwzględniania przez sądy powszechne przepisów prawa administracyjnego i aktów prawa miejscowego przy orzekaniu o sprawach o ustanowienie służebności drogi koniecznej, obowiązku brania pod uwagę norm prawa administracyjnego w procesie subsumpcji oraz sprowadzające się do interpretacji sformułowania „z najmniejszym obciążeniem gruntów, przez które droga ma prowadzić” użytego w art. 145 § 2 zdanie pierwsze k.c. i pojęcia interesu społeczno-gospodarczego (art. 145 § 3 k.c.). Jednakże problemy przedstawione przez skarżącą nie zostały poparte argumentacją wskazującą na możliwość wystąpienia odmiennych ocen, a nie jest rolą Sądu Najwyższego domyślanie się lub poszukiwanie okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por.: postanowienie SN z dnia 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 38/08, nie publ.; postanowienie SN z dnia 14 grudnia 2004 r., sygn. akt II CZ 142/04, nie publ.). Co więcej, zagadnienia prawne zbliżone do problemów przedstawionych przez skarżącą były już przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego i nie wymagają dalszych wyjaśnień (w zakresie problemu pierwszego i drugiego zob. m. in.: uchwałę SN z dnia 5 listopada 2014 r., sygn. akt III CZP 74/14, Biuletyn SN 2014, nr 11, s. 5, postanowienie SN z dnia 16 listopada 2011 r., sygn. akt V CSK 478/10, niepubl., postanowienie SN z dnia 14 lutego 2008 r., sygn. akt II CSK 517/07, niepubl.; jeśli chodzi o trzeci z nich – m. in.: postanowienie SN z dnia 30 maja 2007 r., sygn. akt IV CSK 68/07, niepubl., postanowienie SN z dnia 22 listopada 2005 r., sygn. akt II CK 205/05, niepubl., postanowienie SN z dnia 26 września 2000 r., sygn. akt III CKN 413/00, niepubl., postanowienie SN z dnia 20 maja 1998 r., sygn. akt I CKN 673/97, niepubl.; w odniesieniu do czwartego z nich por. m. in.: uchwałę SN z dnia 14 maja 2014 r., sygn. akt III CZP 14/14, Biuletyn SN 2014, nr 5, s. 8, postanowienie SN z dnia 5 lutego 2004 r., sygn. akt III CK 37/04, niepubl., postanowienie SN z dnia 20 maja 1998 r., sygn. akt I CKN 673/97, niepubl., uchwałę SN z dnia 1 grudnia 1970 r., sygn. akt III CZP 68/70, OSNC 1971, nr 5, poz. 81). Ponadto jeśli chodzi o czwarty problem, to należy zauważyć, że klauzule generalne ograniczają możliwość tworzenia przez Sąd Najwyższy ogólnych i uniwersalnych standardów interpretacyjnych, a ocena ich

zastosowania zależy od całokształtu występujących w sprawie okoliczności i nie może służyć do ogólnego ujęcia zagadnienia prawnego (por.: postanowienie SN z dnia 26 marca 2014 r., sygn. akt V CSK 344/13, niepubl., postanowienie SN z dnia 19 maja 2011 r., sygn. akt I CSK 700/10, niepubl., postanowienie SN z dnia 11 kwietnia 2003 r., sygn. akt I PK 558/02, OSNP 2004, nr 16, poz. 283).

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 k.p.c.

Odnosząc się do wniosku wnioskodawczynie Wspólnoty Mieszkaniowej właścicieli lokali nieruchomości S. w T. o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, należy zauważyć, że zgodnie z art. 132 § 1 k.p.c. w toku sprawy pełnomocnicy profesjonalni doręczają sobie nawzajem bezpośrednio odpisy pism procesowych z załącznikami, natomiast do pisma procesowego wniesionego do sądu dołącza się dowód doręczenia drugiej stronie odpisu albo dowód jego wysłania przesyłką poleconą, a pisma, do których nie dołączono dowodu doręczenia albo dowodu wysłania przesyłką poleconą, podlegają zwrotowi bez wzywania do usunięcia tego braku. Zasada ta dotyczy również odpowiedzi na skargę kasacyjną. Wnioskodawczynie przedstawiła dowody wysłania odpisów skargi kasacyjnej uczestnikom postępowania, ale podane w nich dane adresowe są błędne; błędne są nawet dane osobowe pełnomocnika skarżącej (k. 740 v.). Tym samym obowiązek uregulowany w art. 132 § 1 k.p.c. nie został wypełniony prawidłowo, co powoduje, że wniosek o zasądzenie kosztów postępowania nie może zostać uwzględniony.